

Arrest

nr. 197 199 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2017 met referthenummer 70248.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 3 november 2016 een aanvraag in voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder.

1.2. Op 2 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden

beslissing, waarvan de verzoekende partij op 3 mei 2017 in kennis wordt gesteld. De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.11.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg, zijn moeder B. R. L. L. (...) RR (...). Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd: ' Een beëdigde verklaring als attest van niet-eigendom van onroerend goed' dd. 19.12.2016, verklaring van de heer E. R. E. B. (...) afgelegd in Brussel. Deze verklaring is echter een verklaring op eer, de feitelijkheid en waarachtigheid van de verklaring kan niet worden getoetst, het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten. De verklaring dat betrokkene geen eigenaar is van een onroerend goed, vermeldt bovendien niets over het eventuele inkomen dat betrokkene zelfstandig in het land van herkomst of origine wist te verwerven. Daarnaast legt betrokkenen ook attesten voor van het OCMW dd. 30.06.2016 en 03.11.2016 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële steun genieten. Het is dus helemaal niet aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende waardoor hij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon. De bewijzen van geldstorting allen gedaan in 2011, aan het adres van betrokkene, vormen op zich onvoldoende bewijs van dit alles. Te meer daar ze te ver in de tijd teruggaan.

Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan worden loonaftrekkeningen voorgelegd, een attest van de federale pensioendienst dat de referentiepersoon een overlevingspensioen trekt, alsook het bewijs dat zij elke maand een bedrag van 650 euro ontvangt van D.- J. (...). Naast deze documenten wordt geen enkel bewijs voorgelegd dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Enkel het feit dat betrokkenen op hetzelfde adres woonachtig is niet voldoende.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Van minderjarige kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen

andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een eigen gezins- en familieleven kan opbouwen/hervatten in het land van herkomst, te meer daar de buitengewone afhankelijkheidsrelatie tegenover de moeder wordt betwist.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 20 juni 2017 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij haalt in een eerste middel, dat enkel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Daarnaast wordt de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aangevoerd.

Het eerste middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“• Aangaande het socio-economisch onderzoek

De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel de nodige stappen neemt om zich te integreren in België.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na het te onderzoeken!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

De opmerking mbt de bewijzen van geldstortingen is een toonbeeld van onzorgvuldigheid en flagrant fout. Ten onrechte wordt immers gesteld dat ze allen gedaan werden in 2011 waarbij men verkeerdelijk verwijst naar het ID nr hoewel de exacte datum van verrichting duidelijk vermeld wordt. Dat deze bewijzen aantonen dat er vanaf 2014 tot en met 2016 (aankomst in België) wel degelijk en op regelmatige basis stortingen werden verricht en zo ook het ten laste zijn van de referentiepersoon wel degelijk wordt aangetoond en dient te worden aanvaard.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt, haar beslissing is dus ook niet redelijk te verantwoorden.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verweerder m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd haar beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk tot haar besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande en hetgeen volgt, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

• *Aangaande het ten laste zijn van verzoeker*

Verwerende partij stelt in zijn beslissing dat er niet voldoende werd aangetoond dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het land van oorsprong voorafgaandelijk aan zijn komst naar België.

Verzoeker was meerderjarig toen hij een aanvraag indiende tot gezinshereniging met zijn moeder, die over de Belgische nationaliteit beschikt, zodat er moet aangetoond worden dat hij ten laste is van haar.

Kruispunt Migratie stelt hierover: "Je bent ten laste als je afhankelijk bent van materiële steun van de Belg (en zijn echtgenoot of partner). De materiële steun moet je toelaten om minimaal te overleven in je herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden."

"Wanneer ben je 'ten laste'?"

Je bent als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als je in de maanden vóór je aanvraag gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die je komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in je herkomstland. De overheid moet rekening houden met je financiële en sociale omstandigheden.

Het gaat dus niet om een tenlasteneming voor je kosten in de toekomst die ondertekend moet worden, maar om een bewijs uit het nabije verleden dat je financieel of materieel ten laste valt van de Belg of Unieburger die je komt vervoegen.

Hoe bewijzen?

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of je ten laste bent, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De DVZ-criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip 'ten laste zijn'. De criteria zijn soms te streng en kunnen getoetst worden aan de Europese wetgeving en rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In principe moet je aan alle DVZ-criteria voldoen. De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn:

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden*
- Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen*
- Bewijs van onvermogen*
- Burgerlijke stand*
- Andere mogelijke criteria: je leeftijd en eventuele diploma's"*

Zij stelt: "de bewijzen van geldstorting(en) allen gedaan in 2011, aan het adres van betrokkene, vormen op zich onvoldoende bewijs van dit alles. Te meer daar ze te ver in de tijd teruggaan."

Verwerende partij heeft zich, met het onderzoek naar de geldstorting(en), vergist. Zij heeft nl. gekeken naar het "ID" waar inderdaad 2011 vermeld staat, maar de datum van de storting(en) bevindt daaronder en die dateren niet van 2011, maar van 2014, 2015 en 2016.

Dat het dan ook onredelijk is van verwerende partij om bij deze aanvraag geen rekening te houden met deze geldstorting(en). Dat deze storting(en) zo goed als maandelijks gebeurden en verzoeker daar wel gewoon afhankelijk van was.

Door dit verkeerd te stellen en hier onvoldoende rekening mee te houden schendt men niet enkel de motiveringsplicht maar eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel.

In casu was verzoeker in het verleden en tot op heden, afhankelijk van zijn moeder, die over voldoende inkomsten beschikt (zie verder).

Dat de bestreden beslissing tevens vernietigd dient te worden omdat zij het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing incorrect is en flagrant voorbijgaat aan de huidige regel- en wetgeving.

- Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon*

Zij toont aan dat zij gedurende meer dan 6 maanden geregeld geld opstuurde naar verzoeker in zijn land van herkomst, zoals ook eerder reeds besproken.

"Wat zijn de voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische (stief)ouder of (stief)grootouder?"

- Bijdrage in administratieve kosten*
- Bloedverwantschap of aanverwantschap*
- Je ouder of grootouder heeft recht van bewaring*
- Vanaf 21 jaar moet je ten laste zijn*
- Stabiele en toereikende bestaansmiddelen*
- Voldoende huisvesting*
- Ziekteverzekering*
- Gezinscel"*

Een voorwaarde voor gezinshereniging met een Belgische ouder, in casu de moeder van verzoeker, is dat de referentiepersoon beschikt over stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

De bestreden beslissing motiveert de stukken voorgelegd m.b.t. het inkomen van de referentiepersoon als volgt: "Verder wat betreft het inkomen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving daarvan worden loonafrekeningen voorgelegd, een attest van de federale pensioendienst dat de referentiepersoon een overlevingspensioen trekt, alsook het bewijs dat zij elke maand een bedrag van 650 euro ontvangt van D.-J. (...). Naast deze documenten wordt geen enkel bewijs voorgelegd dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Enkel het feit dat betrokkene op hetzelfde adres woonachtig is niet voldoende."

Dat dit geen afdoende motivering is hieromtrent.

Zij beschikt nl. over een overlevingspensioen van +- 1.500,00 € per maand, zij werkt ook nog waardoor zij ook over een bijkomend inkomen beschikt van 600,00 €, alsook huurinkomsten van 650,00 € per maand. Aldus beschikt de referentiepersoon over een netto inkomen van +- 2.750,00 €. Dit bedrag ligt beduidend hoger dan het vooropgestelde bedrag, opgelegd in art. 10 van de Vreemdelingenwet.

De moeder van verzoeker toonde aan dat zij ten tijde een inkomen heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het wettelijke referentiebedrag, bijgevolg mag de verwerende partij geen verder onderzoek doen naar de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen. Dit werd reeds beslist door het Grondwettelijk Hof in arrest nr. 121/2013 van 26.09.2013.

In casu hebben verzoeker en zijn moeder dit.

Dat verwerende partij dan ook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsverplichting schendt door de voorgelegde documenten i.v.m. het inkomen van de referentiepersoon niet of niet voldoende te onderzoeken."

3.2. De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)"

Overeenkomst artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder.

In de bestreden beslissing licht de gemachtigde toe dat, om te kunnen worden beschouwd als 'ten laste' in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, *"er reeds een afhankelijkheidsrelatie [dient] te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine."*

Verzoekende partij dient derhalve aan te tonen dat zij in het verleden in haar land van herkomst ten laste was van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

3.4. De Raad treft in het administratief dossier de volgende stukken aan die de verzoekende partij heeft voorgelegd in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging met haar Belgische moeder:

- een stortingsbewijs/federale bijdrage + stempel;
- een bewijs van ziekteverzekering;
- een beëdigde verklaring van verzoekende partij op de Cubaanse ambassade in België waarin wordt verklaard dat zij *"geen enkele woning in eigendom bezit in het grondgebied van de Republiek Cuba"*+ een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands;

- een "verklaring geen financiële steun" d.d. 30 juni 2016, waarin het OCMW te Antwerpen verklaart dat de moeder van de verzoekende partij "tot vandaag geen financiële steun aanvraag bij OCMW Antwerpen";
- een "verklaring geen financiële steun dienst Vreemdelingenzaken Brussel" d.d. 3 november 2016, waarin het OCMW te Antwerpen verklaart dat de verzoekende partij "tot vandaag geen financiële steun aanvraag bij OCMW Antwerpen".

In de bestreden beslissing wordt gesteld:

"Om dit aan te tonen werden vermoedelijk de volgende documenten voorgelegd:

Een beëdigde verklaring als attest van niet-eigendom van onroerend goed' dd. 19.12.2016, verklaring van de heer E. R. E. B. (...) afgelegd in Brussel. Deze verklaring is echter een verklaring op eer, de feitelijke en waarachtigheid van de verklaring kan niet worden getoetst, het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten. De verklaring dat betrokkene geen eigenaar is van een onroerend goed, vermeldt bovendien niets over het eventuele inkomen dat betrokkene zelfstandig in het land van herkomst of origine wist te verwerven.

Daarnaast legt betrokkenen ook attesten voor van het OCMW dd. 30.06.2016 en 03.11.2016 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële steun genieten. Het is dus helemaal niet aangetoond dat betrokkene zelf geen inkomen verwierf of onvoldoende waardoor hij geheel of gedeeltelijk ten laste was van de referentiepersoon.

De bewijzen van geldstortingen allen gedaan in 2011, aan het adres van betrokkene, vormen op zich onvoldoende bewijs van dit alles. Te meer daar ze te ver in de tijd teruggaan.

(...)

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon."

De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde stortingsbewijzen allen dateren van 2011, wordt specifiek betwist in het verzoekschrift. De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk het bewijs heeft geleverd dat zij in het verleden in haar land van herkomst ten laste was van de Belgische referentiepersoon, met name aan de hand van stortingsbewijzen, waaruit blijkt dat in de periode 2014-2016 op regelmatige basis stortingen werden verricht door de Belgische referentiepersoon aan haar adres. Deze stortingsbewijzen werden voorgelegd aan de gemachtigde doch hij heeft bij zijn onderzoek naar de voorgelegde stukken verkeerdelijk vastgesteld dat deze stortingen alle werden verricht in 2011. Verzoekende partij stelt dat het onzorgvuldig en onredelijk is om geen rekening te houden met de voorgelegde stortingsbewijzen. Zij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een reeks stortingsbewijzen die dateren van de periode 2014-2016.

3.5. Uit motieven van de bestreden beslissing kan alleszins worden opgemaakt dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging bewijzen heeft voorgelegd van geldstortingen door de referentiepersoon aan haar adres om te staven dat zij, toen zij nog in haar land van herkomst verbleef, ten laste was van deze persoon.

Deze stukken kunnen echter niet worden teruggevonden in het administratief dossier.

Vermits deze stukken ontbreken in het administratief dossier, kan de Raad niet kan verifiëren of de gemachtigde terecht heeft vastgesteld, zoals vermeld staat in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij enkel stortingsbewijzen heeft voorgelegd die "allen" dateren van 2011. Om dezelfde reden kan de Raad evenmin vaststellen of de gemachtigde terecht kon besluiten dat de stortingsbewijzen niet volstaan om te bewijzen dat zij toen zij in haar land van herkomst verbleef ten laste was van haar Belgische moeder, te meer daar deze bewijzen te ver in de tijd teruggaan.

Kortom, bij gebrek aan een volledig administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de vaststelling van de gemachtigde steunt op een correcte feitenvinding, noch kan de Raad vaststellen of de gemachtigde op grond daarvan in onredelijkheid heeft besloten dat in casu niet is aangetoond dat de verzoekende partij ten laste is van haar Belgische moeder.

Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidcontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de daarmee gepaarde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum moet worden vernietigd. De gemachtigde kan immers in casu geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij zonder dat eerst blijkt dat hij op een zorgvuldige wijze heeft nagegaan of verzoekende partij in aanmerking komt voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES